

— Отъ гдѣ ли сте се прѣкнали при нази,
Ти синѣ Синчецѣ и ти Слѣти-Коса?
Та пѣкъ се и поносяте! Напусто
Земя ви кърми и пои роса.

Нима вий съ нѣщо радвате жетваря?
Съ това л' че ти си алена, той синѣ?
Или на сѣмки друндясти съ лизетя:
Отрова — твои, негови — пилинѣ.

Отъ гдѣ ли сте се прѣкнали при нази,
Ти синѣ Синчецѣ и ти Слѣти-Коса?! —
Синчецѣтъ тѣй, исправилѣ гордо чело,
Съ отвѣтни думи дигна си гласа:

«Защо ли само пусти думи думахъ!
Едно цѣвти, а друго ражда родъ, —
Едно се само съ китка хубавѣе,
А друго само съ класъ, що вържи плодъ.

«Едно за ситостъ, друго пѣкъ за радостъ!
Жетварки питай, пшенице, сама:
Съ какво се тѣ накитиха, отъ тука
Прѣди да се накаятъ за дома?

«Видѣ ли какъ чела имъ хубавѣятъ?
Чуй пѣсенъта що иде отъ далечъ —
Надъхана отъ нашта хубостъ, радостъ
Отъеква се въвъ всѣка тѣхна рѣчь.»